

Preken uit de Maartenskerk

Zondag 16 september 2018 'vredeszondag'

Marcus 9, 14-29

Teun Kruijswijk Jansen

I

Mensen rondom Jezus , van Martinus en van Maarten!

Voorop de orde van dienst staat een mooi plaatje:

'Generaties van vrede', een kind op de schouder van een vader.

Het doet je denken aan hoe je zelf nog klein was en zo dankzij je ouder, of 'een oudere', er *even* boven uit mocht kijken.

Je was groter dan jezelf en kon verder kijken, en op de mensen en dingen onder je even *neer* kijken. Een geweldig gevoel!

Het plaatje maakt deze Vredeszondag ook wat lichter. In de voorbespreking ,met mensen van verschillende generaties, maar ook wijzelf, bespeuren een zekere vermoeidheid en

hopeloosheid als het om de 'vrede' gaat.

De vrede in jezelf, thuis, in de kerk.. dat is meestal nog te overzien, maar vrede in de wereld?

Een van ons zal vanmorgen iets vertellen over haar ervaringen in een opvanghuis voor vluchtelingen bij een vluchtelingenkamp op Lesbos. Een beruchte plek.

Hoe hou je het *daar* uit, en jij zelf achteraf met al die beelden in je hoofd?

En wij *hier* bijvoorbeeld met de beelden van nieuwe bombardementen in Syrië deze week bij de Turkse grens?

En bij het nieuws dat wij als 'Nederlandse staat' steun verleend hebben aan dubieuze rebellengroepen. Vast uit goede bedoelingen... terwijl we hier in de kerken ondertussen hevig baden voor vervolgte christelijke Syrische kerken in de verdrukking...

Je krijgt het niet bij elkaar gedacht.

Ik geloof, maar kom mijn ongeloof te hulp.

Nee, wij zitten niet zomaar meer bij vader of moeder op de schouders. En we komen hier vanmorgen uit onze huizen bij elkaar om in alle wel en wee van deze tijd zicht te krijgen, zicht te *vinden*, om het leven weer aan te kunnen. Om in ons eigen leven, met de mensen met wie we samen zijn, weer moed te vatten. Te speuren naar 'hoop en dageraad'.

II

En dan gaat de Bijbel open... en we lezen over een vader en een zoon. Een vader die het opneemt voor zijn, door een kwade geest, bezeten kind. Een angstaanjagend gebeuren.

En hij zoekt in zijn wanhoop bij de leerlingen van Jezus naar de kracht van Jezus die alles anders maakt.

Maar zijn leerlingen en de beroepsgelovigen die om hen heen staan praten 'heen en weer'. Dat schiet niet op.

Dan komt Jezus terug samen met Petrus en Jakobus en Johannes. Zij waren juist op een hoge berg geweest waar ze dichterbij God konden zijn, en inzicht en overzicht kregen.

Verbonden waren met Mozes en Elia, Wet en Profeten.

Waar de Vader, met hoofdletter, zei: *dit is mijn geliefde Zoon, luister naar hem!*

Deze Vader en deze Zoon, zo verbonden, dat de Zoon door de dood heen kon opstaan tot een nieuw leven. Ongelofelijk.

Deze Zoon kon dus niet op de berg blijven. Zijn roeping ligt in de laagvlakte van ons bestaan.

Aan de voet van de berg is het een drukte van belang. Er wordt heftig gesproken, met driftige gebaren. De bijbelteksten gaan over en weer. In deze hagelbui van woorden staat een vader met zijn doodzieke zoon, smekend om hulp, wachtend op een goed woord dat bevrijdt.

Het lijkt op artsenbezoek rond een ziekenhuisbed van een mens in grote nood. Overleg, debat, geleerde woorden, theorieën wat 't kan zijn. Geen onzin, geen wartaal. Bezinning is broodnodig, maar op dit moment onmenselijk...niemand die het weet.

Het lijkt ook op de kerk in onze dagen.

We gaan temidden van een gehavende wereld, verformfaaide

mensen, en we maken daar ook deel van uit. De kerk is te vaak geen haar beter.

We schamen ons als christenen samen als in kerkelijke setting er maar *een* mens seksueel misbruikt is of wordt, laat staan stelselmatig.

Zonder onze bezinning en overleg wordt het niets met onze kerkelijke opdracht. Maar de nood van de tijd, en de druk van de wereld, dringt om iets wezenlijks te zeggen en te doen.

In de zorgelijke en platte sfeer van dit Bijbelverhaal, gaat de Meester zelf tot actie over.

Er ontstaat een gesprek. Eerst met de vader, later met de discipelen.

Een werkwoord dat telkens weer opklinkt is: *kunnen, in staat zijn tot...* Op de weg van het geloven kan alles, is alles mogelijk. (vers 23)

Geloof is geen zweverig, ongrijpbaar gevoel. Het is ook niet het onderschrijven van een aantal regels, of een geloofspakket waarin alles uitgelegd en uitgezegd wordt.

Het is geen afgeronde levens- of wereldbeschouwing, waarin de dingen sluiten als een bus.

Geloof is niet zo hebberig en weelderig.

Het heeft meer weg van een gemis, dan van een bezit.

Geloof is een weg: het wordt geboren juist in de ontmoeting met de levende God, met Hem die in deze wereld kwam als mens en tegemoet komt in de vorm van het Evangelie: Jezus de Levende. Wie gelooft, *verliest* zich aan Hem.

Het is niet zozeer een houvast hebben, als wel weten dat je vastgehouden *wordt*.

Het gaat door zeeën van ongelof heen.

Net als Petrus, die over de golven liep en begon te zinken toen hij naar iets anders keek, en zich vooral bewust werd van zijn angst.

Het leven van een gelovige lijkt meer op een rommelmarkt dan op een fraaie etalage.

Geloof is afzien van jezelf, op- en uitzien naar Hem, die in de laagvlakte dichtbij is en niet op een berg achterblijft.

III

Jezus en zijn leerlingen blikken terug na de genezing van de bezeten jongen.

Geloven en gebed horen dan onlosmakelijk bij elkaar: deze kwade geest, dit tuig, kan alleen uitgedreven worden door gebed en verbinding aangaan.

Bidden is: danken voor wat jou gegeven wordt, eigen onmacht erkennen en vertrouwen op de weerloze overmacht van God die grenzen verlegt en muren doorbreekt.

Daarom gaan geloof en gebed altijd samen.

Gebeden vertellen in minder woorden meer dan de mooiste preken. We hebben immers niets als bezit, zelfs het geloof niet.

Biddend, werkend, belijdend.. zal ons leven, ook in het grotere verband van kerk en wereld, gaan lijken op de vader die meelijdt in zijn kind. *Ik geloof, maar kom mijn ongelof te hulp.*

Zo zullen we, ongelovig als we zijn, hand in hand met op drift

geraakte, zieke en verziekte schepselen, temidden van alle
gepraat en lawaai, de weg zoeken naar Hem, die ons door zijn
Woord en Geest dichtbij komt.

Geloven is vertrouwend op Hem onze weg gaan.

Samen onderweg naar Gods rijk dat komt.